

Arrest

nr. 66180 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Russische origine. U werd geboren op (...) in Krasnaja Poliana (bij Krasnodar). U woonde in Novorossiysk.

Op 30 december 2010 ging uw man, (V. M.), 's middags ergens naartoe. Hij zou van bepaalde personen geld krijgen en in ruil voor hen later bepaalde klussen opknappen. U denkt dat hij in het terugkeren naar huis bestolen werd door dezelfde mensen. Er werd hem gezegd dat hij het geld binnen een paar dagen moest terugbetalen.

Uw man kwam niet meer naar huis. Op 31 december 2010 belde uw man u in de voormiddag op om te zeggen dat u moest onderduiken met uw twee kinderen. U heeft uw man hierna niet meer gezien of gehoord. Op 1 januari 2011 werd u 's avonds door een onbekende gebeld met de telefoon van uw man. Hij vroeg u hem te vertellen waar uw man was. Vanaf 2 januari 2011 dook u onder met uw kinderen in het buitenverblijf van kennissen in Novorossiysk.

Op 15 januari 2011 werd u op straat aangevallen door drie onbekende mannen. Ze sloegen u en vroegen u te vertellen waar uw man was. Op 16 januari 2011 vernam u 's ochtends telefonisch van uw baas dat u ontslagen werd in de winkel waar u werkte. Dezelfde avond kwamen drie mannen met een niet Russisch accent langs in het buitenverblijf. Ze sloegen u en bedreigden u. U opende het raam en liep weg naar het station. U vertrok met de bus naar Krasnodar, waar u tot uw vlucht verbleef.

Uiteindelijk verlieten u en uw kinderen Rusland op 30 januari 2011. Vanuit Krasnodar reisden jullie met een toeristenbus naar Tsjechië, waar jullie op 3 februari 2011 aankwamen. In Tsjechië stapten jullie in de trein. In Nürnberg stapten jullie over in een andere trein die jullie naar België bracht. Op 3 februari 2011 's avonds bereikten jullie België. Een dag later diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw huwelijksakte en de geboorteakten van uw twee dochters.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u problemen vreest met onbekenden die u bedreigden en eisten dat u hen vertelde waar uw man was.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend problemen omwille van een financiële discussie met onbekenden. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Zo verklaarde u dat u niet naar de politie ging omdat de aanvallers zeiden dat u dat niet mocht doen en omdat u wist dat het zinloos was (CGVS, p. 10 en 14). U contacteerde ook geen advocaat of overheidsdienst en diende nergens klacht in (CGVS, p. 14). Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Aangezien uw asielaanvraag vreemd is aan de Vluchtelingenconventie, moet onderzocht worden of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken. Eerst en vooral kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

Zo kan u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die uw man had met zijn geldschietters, de verdwijning van uw man, de aanval op straat door 3 onbekenden, uw ontslag en de inval van drie onbekenden bij u thuis. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo kon u niet duidelijk aangeven wie de mensen waren die uw man geld gaven (CGVS, p. 10). Verder wist u niet wie de mannen waren die u op straat aanvielen en tot welke organisatie ze behoorden (CGVS, p. 11). U weet evenmin wie u op 1 januari 2011 opbelde (CGVS, p. 11). U kan ook niet vertellen tot welke organisatie de 3 mannen behoorden die in het buitenverblijf binnenvielen (CGVS, p. 12). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ook bleken enkele verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig met de eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo stelde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u een keer op straat en een keer thuis werd aangevallen (CGVS, p. 10, 12 en 13). Tijdens het interview bij DVZ had u nochtans maar één aanval vermeld (DVZ vragenlijst, vraag 5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat u bang was geweest om over uw man te vertellen (CGVS, p. 13). Aangezien u het verslag van DVZ ondertekende en gezien de gewaarborgde confidentialiteit van de gehoren, is deze uitleg niet toereikend. Deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aan.

Zelfs indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient erop gewezen te worden dat u geen enkele gegronde reden aanhaalde waarom u zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. Het is weinig aannemelijk dat u als etnische Rus niet op een andere plaats in de Russische Federatie terecht kan. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op verschillende plaatsen in de Russische Federatie woonde. Meer bepaald beschikt u minstens over een intern vluchtalternatief in Krasnodar en Azov (CGVS, p. 3, 6 en 14). U beweerde dat dit onmogelijk was omdat u daar geen thuis, geld en werk had. Deze verklaring is ontoereikend.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat u uw Russisch internationaal paspoort, dat voor u werd aangemaakt door ene Robert, verloor in Tsjechië (CGVS, p. 6 en 8). Zo ontstaat het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehouden.

Evenmin kan geloof worden gehecht aan de verklaring dat u uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, verloor in Tsjechië nadat u het had teruggekregen van uw passeur (CGVS, p. 5, 6 en 8). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt immers dat u ook in Azov, Novorossiysk en Krasnodar woonde (CGVS, p. 3 en 14)) of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder in het gedrang.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw huwelijksakte en de geboorteakten van uw twee dochters) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezinsleden, die echter niet betwist wordt, maar niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstructie van haar enig middel betoogt verzoekster:

“Verzoekende partij roept een schending in van de materiële motiveringsplicht, Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (R.v.St. Decruynaere nr.100.940, 20 november 2001).

De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.

Hierna zal, bij de bespreking van de argumenten van weigering, aangegeven worden dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven

Het CGVS is van, mening dat verzoeker onvoldoende elementen aanbrengt waaruit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève blijkt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoekende partij bevestigt niet te kunnen terugkeren naar haar thuisland daar zij van oordeel is dat de problemen nog niet zijn opgelost.

Haar man verdween op 30 december 2010. Sinds die dag heeft zij haar man niet meer gezien.

Het CGVS motiveert als volgt: (...)

Verzoekster licht toe dat zijn geen bewijzen kan voorleggen van haar relaas. Zij wijst echter op het feit dat het Verdrag van Genève een verdrag is met humanitaire doelstellingen en dat een zekere soepelheid aangaande de bewijslast dient aan de dag gelegd te worden. Het is immers niet mogelijk alles aan te tonen met schriftelijke stukken. Zij wijst op het feit dat zij een coherent relaas heeft gebracht en dat de verklaringen van een kandidaat vluchteling op zich voldoende kunnen zijn, als bewijs van de problemen, indien zij waarachtig en coherent zijn, wat in casu het geval is.

Zoals reeds meegedeeld op het CGVS, weet verzoekster niet wie de personen waren die haar man geld gaven, noch wie haar aanviel op straat, noch wie haar opbelde... Deze mensen maakten zich immers op geen enkel moment en op geen enkele wijze kenbaar. Bijgevolg weet zij niet wie dezen zijn.

Het CGVS haalt vervolgens een tegenstrijdigheid aan, en motiveert deze als volgt: (...)

Zoals meegedeeld op het CGVS, werd verzoekster één keer op straat aangevallen en één keer thuis. Op de DVZ maakte zij slechts melding van één aanval, Zij herneemt dat zij op de DVZ angst had gehad om te praten over haar man. Zij heeft geenszins de bedoeling gehad de Belgische autoriteiten te misleiden.

Voor wat betreft haar Russisch (internationaal en binnenlands) paspoort, motiveert het CGVS als volgt: (...)

Verzoekster bevestigt haar verklaringen, met name dat zij beide paspoorten heeft verloren in Tsjechië. De insinuaties van het CGVS steunen niet op objectieve gegevens. Deze insinuaties zijn bijgevolg erg misplaatst en brengen de objectiviteit die een asielinstantie zou moeten kenmerken in het gedrang.

*Verzoekster deelt mee dat zij niet begrepen werd door het CGVS en dat het CGVS gezocht heeft naar elementen om haar asielaanvraag te weigeren.
Het middel is gegrond."*

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing genoegzaam wordt vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat haar problemen verband houden met één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekster omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst kan rekenen. Hoewel verzoekster in haar verzoekschrift benadrukt dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst daar zij van oordeel is dat de problemen aldaar nog niet zijn opgelost, toont verzoekster met dergelijk betoog evenwel niet aan dat zij in haar land van herkomst vervolgd wordt omwille van één van de vijf criteria vermeld in het Vluchtelingenverdrag te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Verzoekster blijft hier in gebreke.

Internationale bescherming kan bovendien slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Op grond van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet is er evenmin behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij in dat deel van het land verblijft.

Luidens de bestreden beslissing heeft verzoekster niet aangetoond dat zij omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Verzoekster laat na het motief te betwisten dat zij geen redelijke pogingen ondernomen heeft om bescherming in eigen land te verkrijgen. Verzoekster verklaarde tijdens het gehoor op de dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal slechts dat zij niet naar de politie ging omdat de aanvallers zeiden dat ze dat niet mocht doen en omdat ze wist dat het zinloos was. Evenmin contacteerde verzoekster een advocaat of overheidsdienst en diende zij nergens klacht in (administratief dossier, stuk 8, p. 3 en stuk 4, p. 10 en 14). De bestreden beslissing motiveert terecht dat evenwel van verzoekster verwacht kan worden dat zij eerst alle interne beschermingsmogelijkheden uitput. Met haar handelwijze maakt verzoekster niet aannemelijk dat de overheid in haar land van herkomst onwillig zou zijn om bescherming te verlenen.

Evenmin betwist verzoekster het motief in de bestreden beslissing dat zij geen enkele gegronde reden aanhaalde waarom zij zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt blijkt uit verzoeksters verklaringen immers dat zij op verschillende plaatsen in de Russische Federatie woonde (administratief dossier, stuk 4, p. 3 en 6). Samen met de commissaris-generaal is de Raad van oordeel dat de uitleg die verzoekster verschafte waarom zij onmogelijk elders kon gaan wonen, met name omdat zij daar geen thuis, geld en werk had (administratief dossier, stuk 4, p. 14), ontoereikend is. Immers blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij in het verleden bij machte was om diverse keren te verhuizen waarbij zij ook verklaarde gehuurd te hebben (administratief dossier, stuk 4, p. 3) en dat zij in haar levensonderhoud heeft kunnen voorzien in verschillende steden nu zij verklaarde gewerkt te hebben als naaister in een fabriek in de stad Azov, en

als verkoopster in een winkel in de stad Novorossiysk (administratief dossier, stuk 4, p. 3- 4), zodat uit deze verklaringen duidelijk blijkt dat het niet hebben van werk noch een eigen eigendom verzoekster verhinderd hebben te verhuizen naar andere steden. Bovendien dient erop gewezen dat verzoekster er wel in slaagde een moeilijke en risicovolle vlucht naar Europa, een voor haar onbekend gebied te ondernemen, waarbij zij verklaarde 50 000 roebel aan de smokkelaar betaald te hebben (administratief dossier, stuk 9) zodat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekster verklaringen dat zij geen geld had, minstens dient hieruit afgeleid te worden dat verzoekster bij machte bleek geld te vergaren.

De Raad is van oordeel dat de hoger besproken motieven determinerend zijn en voldoende draagkrachtig om de bestreden beslissing te schragen. Het betoog van verzoekster in haar verzoekschrift waar zij beaamt dat zij geen bewijzen kan voorleggen van haar relaas, dat zij niet weet wie de personen waren die haar man geld gaven, noch wie haar aanviel op straat, noch wie haar opbelde, en waar zij kritiek uit op de vastgestelde tegenstrijdigheid alsook op de motivering inzake haar internationaal en binnenlands paspoort, dit alles met het oog op het pogen aan te tonen dat zij een coherent relaas naar voren heeft gebracht als bewijs van haar problemen, kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeksters problemen geen uitstaans hebben met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie en dat zij bovendien niet heeft aannemelijk gemaakt dat zij niet kan rekenen op de bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst noch dat zij zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen.

2.4. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster haar de subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad wijst verzoekster erop dat vaststaat dat zij niet heeft aangetoond niet te kunnen rekenen op de bescherming van haar autoriteiten en dat zij bovendien over een intern vestigingsalternatief beschikt binnen de Russische Federatie zoals blijkt uit de bespreking onder punt 2.3.. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar asielrelaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER